

— Ce mi-i vremea, când de veacuri
 Stele-mi scânteie pe lacuri,
 Că de-i vremea rea sau bună,
 Vântu-mi bate, frunza-mi sună;
 Și de-i vremea bună, rea,
 Mie-mi curge Dunărea,
 Numai omu-i schimbător,
 Pe pământ rătăcitor,
 Iar noi locului ne ținem,
 Cum am fost așa rămânem:
 Marea și cu râurile,
 Lumea cu pustiurile,
 Luna și cu soarele,
 Codrul cu izvoarele.

Freacă de codru

Tresărind scânteie lacul
 Și se leagănă sub soare;
 Eu, privindu-l din pădure,
 Las aleanul să mă fure
 Și ascult de la răcoare
 Pitpalacul.

Din izvoare și din gârle
 Apa sună somnoroasă;
 Unde soarele pătrunde
 Printre ramuri a ei unde,
 Ea în valuri sperioase
 Se azvârle.

Cucul cântă, mierle, presuri –
 Cine știe să le-asculte?
 Ale păsărilor neamuri
 Cîrăpesc pitite-n ramuri
 Și vorbesc cu-atât de multe
 Înțeleșuri.

Cucu-ntreabă: — Unde-i sora
 Viselor noastre de vară?
 Mlădioasă și iubită,
 Cu privirea ostenită,
 Ca o zână să răsară
 Tuturoara.